

úřední přihlžeti, byť i tato svůj nárok z exekučních spisů patrný k rozvrhovému roku zvláště nepřihlásila.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, aby vyvrátily správné, zákonu a stavu věci odpovídající důvody napadeného usnesení. Třeba zdůrazniti, že prodejové řízení v E 205/25 nebylo vůbec zrušeno (zastaveno), jak dovolatelka uvádí, nýbrž toliko odloženo v důsledcích žaloby C II 32/25, podané Františkem Č-em na vymáhající věřitelku Pavlu T-ovou, kterýžto spor je od 18. března 1925 v klidu. Odložení prodejového řízení až do pravoplatného zakončení sporu C II 32/25 nenastalo tedy k návrhu vymáhající věřitelky. Na této okolnosti však záleží, neboť po rozumu výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43 m. Věstníku k § 285 ex. ř. vyjadřuje se Šem 285 třetí odstavec ex. ř., že k nárokům vymáhajících věřitelů, kteří prodejové řízení zrušili, se hleděti má při rozvrhu nejvyššího podání jen tehdy, byly-li přihlášeny. Úsudek z opaku nasvědčuje tedy tomu, že jest z moci úřední zřetel vzítí k nárokům oněch vymáhajících věřitelů, kteří nezrušili prodejové řízení.

Čís. 5780.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Pro povolení rozluky podle §u 17 rozl. zák. jest bez významu okolnost, že druhý manžel podal žalobu o rozluku.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, R I 128/26.)

V řízení o rozluku podle §u 17 rozl. zák. zahájeném k žádosti manželky, navrhl manžel, by rozhodnutí o žádosti manželčině bylo odloženo až do pravoplatného rozhodnutí sporu o rozluku manželství, zahájeného k jeho žalobě. **O b a n i ž š í s o u d y** návrh manželův zamítly a vyhověly žádosti manželky, **r e k u r s n í s o u d** z těchto důvodů: Okolnost, že manžel podal dne 4. listopadu 1925 na svou manželku žalobu o rozluku manželství, nemá předurčujícího významu pro rozhodnutí o žádosti za přeměnu rozvodu v rozluku, neboť manželství dosud trvá a v důsledku toho bylo vyhověti návrhu manželky, by prohlášeno bylo manželství rozloučeným, když zákonné podmínky byly dány. Soud neměl ani povinnosti ani práva, by rozhodnutí odložil, až spor o rozluku bude rozhodnut, neboť, nehledě k tomu, že námitka litispendence má místo jen v řízení sporném, nikoliv však v řízení nesporném, jakým řízení o přeměnu rozvodu v rozluku pouhou žádostí je, musel soud za podklad položití ten stav věci, jaký tu byl v době rozhodování o žádosti a to jistě bylo manželství rozvedeným, které rozloučiti mohl, když splněny byly všechny předpoklady § 17 cit. zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu pro nedostatek podmínek §u 16 nesp. říz.

Čís. 5781.

Vyžaduje-li toho urychlené vyřízení rozepře, musí odvolací soud (§ 496, poslední odstavec, c. ř. s.) místo vrácení věci prvému soudu pojednati a rozhodnouti ve věci samé.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, R I 136/26.)

Procesní soud své stolice uznal podle žaloby, odvolací soud k odvolání žalované zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud k rekursu žalobkyň zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by vyřídil odvolání po zákonu.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek své stolice z toho důvodu, že je nutno opakovati důkaz svědkem Antonínem K-em, poněvadž tento svědek sám neuvádí prohlášení žalované, a co mu předcházelo s jeho strany, nýbrž pouze své posudky, a poněvadž odvolacímu soudu chyběly skutkové okolnosti, které měl soud své stolice zhodnotiti a rozhodnouti, o jaký poměr běží mezi stranami, a dále zrušil odvolací soud rozsudek prvního soudu z toho důvodu, že řízení prvního soudu jeví se mu vadně neúplným, poněvadž z něm nebyl proveden důkaz výslechem stran o poměru, mocí kterého žalovaná užívala sporného bytu, poněvadž dále neosvětlily tohoto poměru provedené důkazy jako vzdálené důkazy, a poněvadž odvolací soud nemohl podle svědecké výpovědi Antonína K-a uznati, že bylo ujednáno, že žalovaná bude sporného bytu bezplatně užívati až do odvolání majitelů, když svědek neuvedl prohlášení žalované o tom. Žalující strana právem uvádí v rekursu, že k tomu nebylo zapotřebí zrušovati rozsudek prvního soudu. Povaha rozepře je taková, že vyžaduje urychleného vyřízení, a v takovém případě odvolací soud podle §u 496 poslední odstavec c. ř. s. musí místo vrácení sporné věci procesnímu soudu první stolice rozhodnouti rozsudkem ve věci samé, doplniv jednání v první stolici. Práví-li zákon ve svém doslovu, že tak odvolací soud učiniti může, sluší tomu rozuměti, že tak učiniti musí, je-li tu nějaká v řečeném předpisu uvedená podmínka, zejména tak odvolací soud učiniti musí, když opakování důkazů (§ 488 c. ř. s.) a jeho výsledky teprve jej znovu postaví před nutnost uvážení, bude-li skutečně s hlediska §u 371 druhý odstavec c. ř. s. zapotřebí a dovoleno prováděti také jím postrádaný důkaz výslechem stran, čímž vším na jedné straně nikterak nebude stíženo odvolací řízení, a na druhé straně budou tím také uspořeny značné náklady.